olle, se tulgo wõitlema. Siin ma seisan! Niimetago neñad päwa ja kohta, millal ja kus rammo akkame katsuma. Andke mulle armolikult lubba, waña muistest kombet möda tülli lõppetada.“ —

Rahwas pañi sedda kuuldes Reinowadderi julgust iñeks; möllemad pealekaebajad — koddajäñes ja warres — ei ussaldanud üht sõña eñam räkida, waid läksid ehmatades kuñinga koast wälja. Minnes räkisid neñad issekeskis: „Pahha luggu, et keddagi näggemas ei olnud. Kuis jõuame teñaga wõidelda? Jägo assi parremine nisammoti; kül ta ükskord ka oña tenitud palka saab leidma.“

Messikäp ja Kriimsilm näggid nukral melel kaebajate miñikut. Seal üdis kuñingas: „Kellel Reinowadderi peale kaebamist, se astugo ette ja tehko su lahti? Eile olli kaebajaid küllalte, nüüd seisab süüdlane meie ees! kus ähwardajad jänud?“

Reinowadder ütles: „Se on kurri Ma-ilma wiis; selja tagga sosistakse ja mõistetakse süüd mitmele, agga kui mehhed isse kuulmas, siis lähwad wallelikude suud kinni. Warres ja koddojäñes olleks koeo parsile jänud, kui nad mind siin olleks teadnud ollema; nüüd poewad möllemad peito ja palluwad sallamahti süüd andeks. Ma leppin nende äbbiga! Sest nääte selgest, armoline kuñingas! mis seal tõuseb, kus kelepeksjatele lubba antakse trui teenrite selja tagga lorriseda. Miña kül neid ei karda, agga teiste kassuks pean sedda niimetama.“

„Kule, wõrrokael! mis ma sulle ütlen,“ kär-

gatas kuñingas. „Siña mõrtsukas ja warras! Mis kurriwaim sind taggakihhutas, et miño ustawa kirjakandja Argpüksi ärratapsid? Mis kurja olli wagga loom sulle teinud? Eks ma annud sulle wañad süüd andeks? pealegi weel päuna ja kingad, misga wagga teele piddid miñema? Siño meleparrandamise essimene tõ tappis wagga Argpüksi; Kohhekel piddi kirjataskus teña werrise pä seie kandma; teña tunnistas sure kohto ees: Reinowadder sadab teile kirjad, mis meie ühhel nõul kirjutasime. Paunas ei olnud muud kui jäñese werrine pä. Selle teotuse pärrast käskisin Kohhekella ärraukkata; sedda saña palka peab ka sulle sama.“

Reinowadder küssis kui ehmatades: „Kas Argpüks ja Kohhekel surnud? Oh, miña waene, mis miñust nüüd peab sama? Miño kallim warrandus on nende kelmide läbbi ärrakaddunud. Nendega saatsin teile, armoline kuñingas, wägga kallid annid, et keñamaid Ma-ilmas kuskil ei leita. Kes wõis ial uskuda, et Kohhekel Argpüksi mõrtsukaks ja mino warra röõwliks piddi sama? Wata iñet! mis süggaw põhhi waggast jookswal weel on.“

Kuingas astus wihhaga toast kambrisse, ei wõtnud Reinowadderi juttu otsani kuulda, waid piddas nõnu, teñale mõrtsuka palka anda. Kuñingana olli perdiko eñandaga maggusal juttul, kui kuñingas ülle läwwe astus. Suudmöda olli kuñingal ja kuningasal armas; selleşt tõusis Reinowadderile kassu. Suudmöda olli kolitud, tark ja

Ma-rahwa Kassuline Kalender 1851, lk. 32